

Interview met Marion Sallaerts

“Ik ben een gevoelsmens, ook in de hondensport”

In dit interview voor ‘Vrouwen in de hondensport’ staat een uiterst sympathieke vrouw centraal met hondensportbloed in hart en nieren, namelijk Marion Sallaerts. De 47-jarige Marion woont al ruim 27 jaar samen met haar partner Leon Caris in het land van onze zuiderburen. Deze bevlogene hondenvrouw is veelvuldig op het KNPV oefenterrein te vinden met haar eigen fokproducten, draait regelmatig een wedstrijd en heeft al 2 maal op het NK van de KNPV gestaan. Sinds 2004 fokt zij regelmatig een nestje Mechelse herders onder kennelnaam ‘From Marrax Place’ (een samenvoegsel van haar eerste stamboom Mechelaar Ax en haar voornaam Marion). Daarnaast fokt Marion de laatste 2 jaar ook nog af en toe een nestje Jack Russell Terriërs.

H&S: Heb jij altijd al wat met honden, of dieren in het algemeen gehad?

Marion: "Vroeger heb ik altijd paard gereden van mijn 7de jaar tot mijn 21ste. Maar omdat ik al volop actief was in de hondensport en wel een eigen hond had, maar geen eigen paard, heb ik uiteindelijk gekozen voor de hondensport. Volgens mij is het hondenvirus bij mij ook van huis uit, sterk genetisch bepaald. Mijn opa was al lid van de KNPV, mijn vader heeft altijd honden afgericht en als kind ging ik altijd al mee naar de KNPV trainingen samen met mijn vader, dat hondengebeuren dat zit mij gewoon in het bloed. Op zeker moment

heeft mijn vader de overstap gemaakt naar de VDH en is toen gaan trainen bij VDH Kringgroep Waalre, bij Koos Hassing. Mijn vader trainde voor de overstap naar de VDH met een kruising Mechelse herder en die heeft hij toen verkocht, maar dat was wel de hond waar ik in die periode al een beetje mee aan het oefenen was, met dingen aanleren en zo.

Nou, mijn vader trainde dus bij de Duitse herders en ook daar ging ik altijd met hem mee kijken en toen kreeg ik eindelijk voor mijn 13de verjaardag mijn eerste echte eigen pup. Dat was

een raszuivere Duitse herder reu, Wolff van Tiekerhook. Ik heb met Wolff een aantal jaren getraind en daar uiteindelijk VH-3 mee gehaald."

H&S: En toen, hoe ging dat verder?

Marion: "Na een jaar of 6 bij de VDH te hebben getraind wilde mijn vader toch weer terug naar de KNPV, dat was in 1987. Bij de eerste KNPV club waar we terecht kwamen was het zo dat mijn vader wel lid mocht worden, maar mij wilden ze, als zijn dochter, niet hebben. Daar wilden ze gewoon absoluut geen vrouwen bij de club. Dat heb ik overigens pas jaren later van mijn

vader gehoord hoor. Toen zijn we bij de Verdediger in Dommelen terechtgekomen en in die periode, dat was in 1988, ben ik ook lid geworden van de KNPV. Nou, wij trinden daar en ik zag al die Mechelaartjes om mij heen lopen en dacht 'WAUW, dat is nog eens wat'. Die Duitse herder die ik had kwam eigenlijk wat tekort voor het KNPV werk, bijten wilde hij wel, maar hij miste gewoon wat 'drive', zeg maar. Daar kwam nog eens bij dat de hond gewoon weinig respect had voor mij, ik was door alles en iedereen geholpen bij de africhting van die hond en die hond luisterde dus echt naar iedereen, behalve naar mij.

Ik had me dus al wel voorgenomen dat mijn volgende hond echt alleen naar mij zou gaan luisteren en dat het een Mechelaar zou gaan worden. Mijn vader vond dat prima, maar wel op voorwaarde dat die Duitse herder dan weg zou gaan en die is dus verkocht. Voordat er een nieuwe hond voor mij kwam heb ik nog een poosje geoefend met Rudy. Die was niet van mij, maar dat was de Mechelaar van Toon Bommel, een iets oudere man bij ons op de hondenclub.

Toon had deze hond gecertificeerd gekocht en hij zei toen dat ik daar wel mee mocht oefenen en dat ik er maar het Valkenswaards Kampioenschap mee moest doen, omdat ik daar veel van zou leren. Ik heb toen ruim een maand met Rudy getraind en ik heb in ieder geval ook geleerd hoe het KNPV programma een beetje in elkaar stak, want dat was ook nog wel een dingetje.

Bij het IPO heb je een instructeur die je alles uitlegt en je begeleidt, maar bij de KNPV wordt gezegd 'pak je hondje maar en ga maar aan de gang'. 'Ja, hoezo aan de gang?' 'Ga maar zoeken'. 'Ja, hoe moet dat dan?' 'Je moet 3 voorwerpjes wegleggen en die moet je hond gaan zoeken'. Nou, zo ging dat dan en zo ben ik in de KNPV gerold en heb ik samen met Rudy het programma geleerd en ontdekt.

Uiteindelijk kan ik zeggen dat ik van en met deze hond heel veel heb geleerd en ik heb met hem inderdaad ook nog deelgenomen aan het Valkenswaards Kampioenschap."

H&S: En toen kwam jouw eerste Mechelse herder?

Marion: "Ja klopt, we zijn via het Eindhovens Dagblad bij iemand terechtgekomen die een 7 maanden oude X Mechelse herder reu had liggen, deze werd aangeboden in verband met allergie. We zijn toen 's avonds gaan kijken en dat was zo'n dolle, temperamentvolle hond dat mijn vader direct besliste dat die mee naar huis zou gaan. Mijn vader probeerde nog wat geld af te pingelen van de vraagprijs, maar toen kwamen er ook andere mensen kijken en heeft mijn vader de vraagprijs maar betaald en is de hond met ons meegegaan. Dat was dus mij allereerste Mechelse herder en die heette Kazan. Ik had er totaal geen idee van uit wat voor bloedlijnen deze hond kwam en of er wel africhtingslijnen achter zaten, maar daar was ik in die tijd ook nog niet mee bezig.

Ik ben met Kazan gaan trainen en daar heb ik het PH-1 en -2 certificaat mee gehaald. Maar ja, toen begon het weer te kriebelen om opnieuw met een pup te beginnen en dat mocht ook wel van mijn vader, maar dan moest deze hond wel weg, want het werd natuurlijk wel wat druk thuis met al die honden. Kazan is uiteindelijk verkocht aan een beveiligingsbedrijf. Maar die Kazan was voor mij wel echt een knaller van een hond, ik heb met hem zo verschrikkelijk veel wedstrijden gedraaid. Dat was best bijzonder in die tijd, want de meeste KNPV-ers namen mij als vrouw niet al te serieus. Ik liep dan met mijn vader op het terrein en mijn vader groeten ze wel, maar mij negeerden ze gewoon. Op dat moment besepte ik me dat eigenlijk nog niet zo goed, want

1986, met vader Theo nadat hij met zijn DH Joerca van Tiekerook de Hart van Brabant Trofee heeft gewonnen

daar was ik gewoon te jong voor, maar later gaf het me wel stof tot nadenken. Ik weet ook nog wel toen ik mijn eerste wedstrijden won dat ze zeiden 'och, dat is gewoon een toevalstreffertje'. Ik heb met Kazan in Valkenswaard het Kampioenschap gewonnen, de keuring gedaan, de Kringwedstrijd gedaan, het Brabants Kampioenschap gedaan, aan de Kring der Kringen deelgenomen... Ik heb met deze hond 10 wedstrijden gedraaid in 3 maanden als ik het me nog goed herinner. Kazan verloor altijd maar 1 tot 3 punten, meer verloor hij niet, hij deed het gewoon altijd.

Er waren in die tijd toch een aantal mannen die dat niet zo heel erg leuk vonden, want bedenk je wel, toen ik bij de KNPV kwam, waren er nog maar heel

erg weinig vrouwen binnen de KNPV actief. De enige die ik kan noemen uit die tijd was Alie van de Heijden, maar verder kende ik in deze regio geen enkele vrouw binnen de KNPV."

H&S: Dus Kazan werd verkocht, was dat niet heel erg lastig voor jou, een hond waar je zoveel mee hebt bereikt?

Marion: "Nou, ik ben daar eigenlijk van kind af aan een beetje mee opgegroeid. Mijn vader kocht honden en die werden dan ook weer verkocht, dus ik was het wel een beetje gewend. Kijk, het moment dat je het lijntje met de hond aan iemand anders overgeeft, dat is lastig, maar je hebt er vrede mee omdat je die beslissing zelf hebt genomen. Er zullen best wat tranen zijn gevallen, maar de wens naar een nieuwe pup was groter."

H&S: Toen kwam er dus weer een nieuwe pup...?

Marion: "Ja, ik wilde heel erg graag weer van voren af aan met een pup beginnen. Bij ons op de club had iemand een nestje kruising zwarte Mechelaars liggen en dat vond ik toch wel heel erg mooi. De vader van dat nest was Rico van Rinus Vogels, die was als jonge hond door Mart Bos afgericht en die heeft Rinus Vogels toen gecertificeerd gekocht. Deze Rico heeft toen een voor mij onbekend zwart teefje gedekt van

"De meeste KNPV-ers namen mij in die tijd als vrouw niet al te serieus"

een neef van mij en die kreeg toen een heel groot nest Mechelaartjes, allemaal gitzwart. Ik had daar de eerste nestkeus van, maar ik wist nog helemaal niks van fokken, of nesten, want ik was nog hartstikke jong. Wat ik wel had gezien was dat die puppies er niet zo netjes bijlagen. Er ging 's morgens een grote pan eten in die kooi en dan ging die man werken, 's avonds als hij dan thuis kwam lag al dat eten tussen de poep en de plas en daar liepen die puppen dan tussendoor. Dat vond ik echt niet kunnen, dus heb ik het reutje dat ik had gekozen, al met 5 weken mee naar huis genomen.

Dit reutje, Barry, bleek uiteindelijk ook een kanjer van een hond, een hele echte, daar heb ik ook Politiehond 1 en 2 mee gehaald, een paar wedstrijden meegedaan en die is toen weer verkocht aan de politie hier in Nederland."

H&S: En toen...?

Marion: "Er was in die tijd bij ons op de club iemand die had een stamboom Duitse herder reu en die had daar helemaal geen klik mee. Hij, dat was Wim de Wit, had die hond uitbesteed aan iemand om er IPO op te laten zetten en daarna kwam de hond dus weer bij hem terug. Wim wilde er toen PH-1 mee gaan doen, maar het klikte echt niet tussen hem en de hond en ik had tussen neus en lippen door gezegd dat ik het wel wilde proberen. Nou, die klik met deze hond was er meteen. Dit was dus Senna van de Kusthoeve. Ik heb met Senna PH-1, PH-2 en Object gehaald en daar ben ik in de discipline Object ook mee naar het NK geweest. Senna was voor mij een fantastische hond, dus daar ben ik toen een aantal jaren mee blijven trainen.

Senna is na zijn laatste wedstrijd naar mijn schoonouders gegaan, daar is hij een jaar of 2 geweest, maar toen raakten mijn schoonouders slecht ter been en is Senna naar kennissen van Wim de Wit gegaan. Senna was eigenlijk een hond waarvan ik altijd heb gezegd dat hij bij mij oud zou worden, maar dan ga je weer trainen met een jonge hond en dan zit hij maar in de kennel en mag niet mee naar de club en daar had ik ook hartzeer van."

H&S: En toen zat jij zonder hond?

Marion: "Nee, in de tijd dat ik trainde met Senna had ik inmiddels een stamboom Mechelse herder reu aangeschaft, dat was Ax, mijn eerste stamboom Mechelaar. Ax is gefokt door Aloys Junggeburth en de vaderhond was Lion Perle de Tourbière en de moeder was Sascha Perle de Tourbière. Dat hondje kwam uit 100% Perle de Tourbière lijnen, maar de fokker Aloys had toen nog geen kennelnaam. Ax was echt een super hond, ik heb daar niet veel wedstrijden mee gedaan, maar wat hij heeft gedaan, deed hij ook super goed.

Met Ax heb ik volle bak PH-1 gedraaid op de oktober keuring in 2002 en dat betekende dat wij het jaar daarop in 2003 in september naar het NK mochten in Den Bosch. Dat was voor mij de 2e keer dat ik deelnam aan het Nederlands Kampioenschap.

Intussen had ik er een Duits Herder teefje van Wim de Wit bij genomen en die hebben we ook afgericht naar het PH-1 certificaat, dat was Xantippe van Blommerschoot. In de jaren dat ik met Wim trainde heb ik eigenlijk steeds meerdere honden gehad en de daad-

werkelijke omschakeling naar eigen fok is eigenlijk gekomen met Spike Chien de Berger, die heb ik ook PH-1, PH-2 en Object gecertificeerd en dat was een kanjer van een werkhond."

H&S: Wanneer ben jij daadwerkelijk begonnen met fokken?

Marion: "Het was voor mij toen ook wel duidelijk dat ik alleen nog maar stamboom Mechelaars wilde hebben en africhten. In die tijd begon het toen ook steeds meer te kriebelen om zelf eens een nestje te gaan fokken en aangemoedigd door Wim de Wit, ben ik op zoek gegaan naar een teef, die goed bij Spike zijn bloedlijnen paste. Ik kwam toen uit bij Theo Berkers, hij had een passend teefje, Natalie Malidaj en die heeft Theo mij toen verkocht. Omdat Spike nog heel erg jong was en ik nog volledig onbekend in de wereld van de fokkerij, ben ik in 2004 eerst met Natalie naar kennel van de Berlexhoeve van Bert Aerts gegaan voor een dekking van Zico van de Berlexhoeve en dat ging eigenlijk allemaal goed en voor spoedig. Daarna hebben we nog een dekking gedaan met Natalie Malidaj en A'Tom (Dovre Fjelt Vaco), maar dat werd een drama. Zij beet bij dat 2e nest alle pups dood en we hebben haar toen ook verkocht aan een beveiligingsbedrijf, omdat ik met haar echt niet meer durfde te fokken."

De ellende was dat betreffende weekend nog niet voorbij, want in datzelfde weekend brandden alle kennels af. Dat had een enorme impact op mij. De brand was ontstaan door een ongelukje in de garage met een motor die ging vonken. Ik woonde toen nog in Achel en in die garage waren ook mijn kennels gebouwd, die zijn toen volledig uitgebrand. Gelukkig zijn er geen slachtoffers gevallen, want mijn vriend zag gelukkig nog kans om alle honden los te laten, dus dat was nog een heel groot geluk bij een ongeluk.

We zijn toen verhuisd naar Neerpelt en hebben Skye v.d. Vroomshoeve aangekocht. Via bevriende hondensporters werd ik gewezen op Skye, een IPO-3 teef, die op dat moment bij Nol van de Oetelaar zat voor de handel. Toen ik daar kwam en een stukje met haar had gelopen, was ik verkocht, dat was

Samen met partner Leon

echt liefde op het eerste gezicht. Ik had Skye natuurlijk gekocht om een nest te fokken met Spike en toen is bij mij het daadwerkelijke fokken ook begonnen."

H&S: Jij hebt zowel Duitse- als Mechelse herders gehad, heeft de voorkeur voor de Mechelaar alleen met het karakter, of ook met het exterieur te maken?

Marion: "Nee, zeker niet met het uiterlijk, maar wel met het feit dat ik een Mechelaar makkelijker vind om af te richten. Ze staan over het algemeen veel hoger in drift en het is gewoon een hond die veel beter bij mij past. In zijn totaliteit kies ik toch echt voor een Mechelaar, maar dat neemt niet weg dat ik ook alle waardering heb voor een hele goede Duitse herder. Neem daarbij het geluk wat je moet hebben bij de aankoop van een Duitse herder met al die gezondheidsproblemen van de hedendaagse Duitse herder. Dan is het mijns inziens ook gemakkelijker om een goede Mechelaar te hebben en te fokken dan een Duitse herder. En daar komt bij dat de Mechelse herder gewoon verreweg mijn meest favoriete ras is."

H&S: Heb jij een uitgesproken voorkeur voor een reu of een teef om mee te werken?

Marion: "Nee, absoluut niet. Ik heb vroeger altijd reuen gehad, want ik moest van mijn vader altijd een reu

nemen omdat hij geen teven bij huis wilde, met al die reuen die we al hadden. In de periode dat ik samen met Wim trainde, heb ik samen met Wim al een paar Duitse herder teven afgericht, dus ik wist dat teven mij ook prima lagen. Daarbij komt dat ik in die periode al rondliep met plannen om zelf eens een nestje te fokken en dan heb ik niets aan een reu uit eigen lijnen, want die kon ik toch niet gebruiken op mijn eigen teven. Als ik al een reu zou aanhouden dan zou hij alleen kunnen dienen als dekru en dat was niet mijn bedoeling. Ik heb vanaf dat moment de keuze gemaakt om alleen nog maar met teven te sporten, want ik wilde ook geen teven in mijn kennel hebben die alleen dienden als fokteef en waar verder niet mee gesport werd. Daar komt bij dat ik dan ook mijn teven kan laten zien op keuringen en wedstrijden en dat vind ik ook belangrijk. Vanaf dat moment heb ik geen reu meer gehad of er mee gesport. Daar komt bij dat ik niet zoveel verschil merk tussen een reu of een teef in de sport. Het is natuurlijk zo dat je tussen honden onderling wel verschillen hebt, maar dat heeft in mijn ogen niets te maken met het reu, of teef zijn. Ik kan niet zeggen dit is typisch teven, of reuen gedrag. Je hebt natuurlijk wel van die teven die zielig kunnen doen om niks, maar dat eigenlijk ook niet menen, maar ik heb over het algemeen altijd meer van die 'manwijven' gehad, zo noem ik ze dan maar."

“De IPO mensen zijn over het algemeen veel moderner in hun africhtingstechnieken”

H&S: Jij hebt zowel IPO als KNPV getraind, wat was voor jou het grote verschil tussen beide programma's?

Marion: "Na het trainen van IPO ging er echt een wereld voor mij open toen ik bij de KNPV kwam. Bij de KNPV haal je aan het begin van het trainen je hond uit de auto en je bent de hele avond bezig, maar bij de IPO was het zo dat je moet wachten tot je aan de beurt bent voordat je met je appèl mag beginnen, dan loop je 10 minuten appèl en dan moet je weer een poos wachten voordat je aan de beurt bent voor het pakwerk, dan sta je weer 10 minuten op het veld en kun je de hond weer wegstoppen in zijn hok. Je bent hooguit 20 tot hooguit 30 minuten per training bezig met je hond. Bij de KNPV ben je veel langer en veel intensiever met je hond bezig én je hond mag veel langer hond blijven. Het IPO programma is gewoon veel strakker en ik weet ook niet of ik de overstap naar het IPO nog wel zou kunnen maken. Ik denk dat de onderdelen speuren en pakwerk nog wel zouden lukken, maar ik denk dat de overstap naar het appèl voor mij gewoon niet te doen is. Dat hele secure, dat hele nauwkeurige dat is niks meer voor mij na al die jaren KNPV. Daar komt bij dat ik het KNPV programma gewoon een heel mooi programma vind om te beoefenen."

H&S: Is er voor jou ook nog verschil in het type mensen die IPO of KNPV beoefenen?

Marion: "Ik kan me dat van vroeger eigenlijk niet meer zo herinneren toen ik IPO en KNPV trainde, maar nu ik mensen uit beide takken van sport over de vloer krijg in de kennel, daar zit toch wel veel verschil in. Over het algemeen en dat geldt natuurlijk niet voor iedereen zijn IPO mensen toch, tja, hoe zal ik dat nou een netjes zeggen... IPO mensen die hier een pup komen kopen, hebben over het algemeen veel meer waardering voor zo'n pup, ze bouwen zo'n pup gewoon veel beter op. IPO mensen maken veel meer werk van de keuze van een pup, daar zijn ze over het algemeen heel erg serieus in. KNPV mensen die komen om een pup uit te zoeken hoeven maar iets aan zo'n hondje te zien of te merken, of het hondje gaat weer weg, dat is toch een hele andere mentaliteit. Hou me wel

ten goede : dat geldt uiteraard niet voor iedere KNPV-er. Kijk, de 'old fashion way' KNPV mensen komen hier toch geen pup halen, die willen geen stamboom hond, die blijven toch een beetje bij de kruising Mechelaars hangen. De IPO mensen zijn over het algemeen ook veel moderner in hun africhtingstechnieken, die zijn al veel verder gegroeid. Als ik de laatste jaren zie wat IPO mensen allemaal investeren in opleiding, bijscholing, leren en ervaring. Zij zijn in mijn optiek al een stuk moderner en verder dan wij in de KNPV."

H&S: Als jij wat zou mogen veranderen in het KNPV programma, wat zou dat dan zijn?

Marion: "Even denken..., van mij zou het appèl in het KNPV programma wel wat strakker mogen zijn. Je kunt het appèl in de IPO en de KNPV niet vergelijken, ik zeg altijd dat het appèl in het IPO voor mij één grote puzzel is, die je zelf uit elkaar moet halen. In de KNPV hebben wij dan wel weer meer overwicht op de honden, maar ik zie soms honden volgen in de KNPV dat ik denk 'dit kan toch echt niet!'... en dan volgt zo'n hond toch goed genoeg voor het reglement. Het weg volgen, gewoon het algemeen appèl zou van mij wel wat strakker gekeurd mogen worden. Dat is ook wel het enige want ik vind verder het totaal programma nog steeds heel indrukwekkend en mooi om te beoefenen."

H&S: Wat is jouw favoriete onderdeel in het KNPV programma?

Marion: "Persoonlijk vind ik het revieren heel mooi om te doen, maar eigenlijk is mijn favoriete onderdeel het opbouwen van een jonge hond in het hele programma, dat vind ik gewoon heel erg mooi om te doen. Het enige waar ik

wel een hekel aan heb is het waterwerk, daar moeten wij altijd voor gaan rijden, want wij hebben geen water bij de club en dat vind ik dan toch weer zonde van de tijd. Maar het revieren vind ik toch wel de grootste uitdaging omdat ik dat mijn jonge honden altijd weer op mijn eigen manier wil aanleren, zodat ze gewoon met heel veel passie revieren en aanblaffen, zowel bij de kist als bij de man."

H&S: Op welke leeftijd begin jij met trainen met een jonge hond?

Marion: "Het is afhankelijk van of het hondje er klaar voor is. Soms is dat al als ze pup zijn met hele kleine dingetjes zoals speuren, beetje bijten, beetje revieren zeg maar, het is maar net of de hond eraan toe is, maar de basis leg ik in principe al heel vroeg en dat geldt zeker voor het luisteren, het leren luisteren. Ik het belangrijker dat een pup al een paar basisdingen meekrijgt van het KNPV programma en dat hij goed naar mij leert luisteren en dat soort dingen kun je thuis al aanleren."

Kijk, als hij de basiskennis heeft zodat hij weet wat de plaatsjes zijn van het bijten, het lossen en dergelijke dan schiet je al aardig op. Als je dan klaar bent met je andere hond en daarmee na de keuring bent geweest, dan sta je daar ook weer in no time met je volgende hond. Of zo'n hondje dan een jaar, twee jaar, of drie jaar is, dat maakt dan niet zoveel meer uit voor mij, want mijn teven doe ik toch niet weg. Ik ga ook pas na een wedstrijd of keuring als ik denk dat mijn hond daar klaar voor is en dan maakt de leeftijd voor mij niet zoveel uit, omdat ik ze ook gebruik voor de fok en dat is soms gewoon een beetje lastig plannen."

H&S: Wat is jouw trainingsmethodiek, is dat bijvoorbeeld met een clicker?

Marion: "Nee, ik train puur op gevoel en met behulp van mijn stem. Ik kan met behulp van mijn stem al heel goed laten merken of ze iets goed doen, of dat ze fout zitten. Ik werk niet volgens een vaste trainingsmethodiek, ik ben echt een gevoelsmens. Ze zeggen ook altijd 'geef Marion maar een pup in handen en laat haar haar gang maar gaan, dan komt het wel goed' en dat is ook zo. Ik gebruik wel met regelmaat de teletact en dat is dan niet om de honden iets te leren, maar wel om ze iets af te leren. Ik vind het belangrijk om bij een jonge hond al bepaalde problemen te ondervangen, zodat je daar op latere leeftijd niet mee te maken krijgt. Als ik bijvoorbeeld in het bos loop met mijn roedeltje en we komen trimmers, of paarden tegen, dan mogen ze daar niet naartoe, of achteraan. Ik wil dat op hetzelfde moment afleren en dat kan in zo'n geval toch alleen maar op afstand en daar is de teletact een goed hulpmiddel bij."

H&S: Wat doe jij aan het gezondheidsaspect van de honden waar je mee fokt?

Marion: "Volgens de Belgische wetgeving ben ik tot op heden niets verplicht, enkel een officieel FCI stamboom en een ouderschaps DNA verplichting. Maar mijn honden worden altijd officieel geröntgend op de heupen en op de ellebogen, daarnaast worden de laatste jaren ook de ruggen geröntgend, meestal pakken we daar dan gelijk de schouders en nek ook bij. Dat doe ik qua gezondheid en ze zijn hier in België nu bezig om een soort van DNA testen te maken om premium fokker te kunnen worden, dus de hoogst haalbare gradatie als fokker. Deze testen zijn ook bedoeld om ook al die andere aandoeningen zoals bijvoorbeeld epilepsie uit te kunnen sluiten. Ik verwacht binnen een jaar meer duidelijkheid. Het is dus nog even afwachten welke (erkende) testen daarvoor beschikbaar komen hier in België. Zodra dat bekend is dan ga ik meteen gebruikmaken van die testen, op die manier kun je dan de grootste risicofactoren op gezondheidsgebied uitsluiten. Voor mij is gezondheid heel erg belangrijk, de Mechelaar is nog een relatief gezond ras en dat

Verliefd op Jack Russell Zara

moet ook zeker zo blijven. Er is door St. Hubert ook een attestendag in het leven geroepen, speciaal voor werkhonden, waarbij wordt gekeken of de honden fokgeschikt zijn, of ze compleet zijn, of het gebit compleet is en dat soort dingen, daar heb ik ook vanaf het begin aan meegedaan."

H&S: Jij geeft al aan dat gezondheid heel erg belangrijk is, maar om een hond gezond te houden moet deze wel goede en volwaardige voeding krijgen, wat voer jij je honden?

Marion: "Ik voer al mijn honden Royal Canin brokken, de variant Maxi Sensible en de puppen krijgen Royal Canin Junior en Royal Canin Babydog. Ik heb vroeger altijd wat anders gevoerd, maar daarvan beviel mij de pupvoeding helemaal niet. Omdat ik een kennel heb werd ik benaderd door Royal Canin, zij zijn hier een keer komen praten en hebben goed gekeken welke brok voor al mijn honden geschikt zou zijn, want ik wil geen 6 verschillende soorten brokken voeren, dat werd dus de Maxi Sensible. Die brok bevalt mij uitstekend en mijn honden eten het graag en doen het er goed op."

H&S: Zijn er momenten in de hondensport geweest waar jij nog steeds met een blij en voldaan gevoel op terugkijkt?

Marion: "Ja, dat was zeker het moment dat ik op de keuring met Ax volle bak

draaide, dat was voor mij echt een WAUW moment, dat komt dan eigenlijk het eerste in mij naar boven. De volvoening die je hebt na al die training, als je een keer volle bak draait. Het feit dat op zo'n dag alle puzzelstukjes op hun plaats vallen en dat het gewoon klopt, dat gaf voor mij echt super veel voldoening.

Daarnaast vond ik het ook een geweldige ervaring dat ik voor de eerste keer naar de keuring ging met een eigen gefokte hond. Dat hondje kwam uit het eerste nest van Natalie Malidaj X Zico en ik had dat hondje naar Schotland verkocht. Maar voordat dat hondje naar Schotland mocht worden vervoerd moest dat eerst 10 maanden hier blijven i.v.m. quarantaine. In die periode heb ik de basis er alvast opgezet voor hun. Die Schotten wilden er met behulp van DVD's, boeken en alles wat er maar beschikbaar was, PH-1 op zetten.

Maar in die tijd was er in Schotland en Engeland nauwelijks kennis van het KNPV programma, dus ze liepen op een zeker moment toch een beetje vast. Ik heb toen min of meer in een lollige bui voorgesteld dat ze de hond maar bij mij moesten brengen en dat ik het dan wel af zou maken en ermee naar de keuring zou gaan. Nou, daar ging de eigenaar heel serieus op in. Toen ik ermee begon te oefenen bleek dat de hond heel anders was getraind, dan wat ik hier

in Nederland gewend ben. Ik heb nog een jaar met die hond moeten trainen voordat ik ermee naar de keuring kon, maar toen het zover was, was dit toch wel een mijlpaal voor mij. Gewoon naar de keuring met je eerste eigen gefokte hondje, ja, dat was echt heel bijzonder!!"

H&S: Zijn er naast de mooie en blij momenten ook nog dingen geweest die je altijd bij zullen blijven omdat die minder leuk waren?

Marion: "Ik heb meegemaakt dat ik met mijn hond Grossie op een keuring sta voor Object en bij de 2e oefening, het springen, zakt die hond zo maar in elkaar en valt zomaar neer. Achteraf bleek de hond in shock te zijn want die had een acute leverontsteking. Dat duurde al met al maar heel eventjes, maar ik dacht dat de hond doodging, zo zag het eruit, dat heeft echt heel veel impact op mij gehad. Daar ben ik echt zo van geschrokken, dat was zo heftig om te zien. Daarnaast heb ik ook nog een hond gehad die zijn rug heeft gebroken bij het stellen, dat is uiteindelijk allemaal wel weer goed afgelopen en hij heeft nog goede wedstrijden gedraaid en een hele goede keuring gedaan. Maar de schrik, als je zo'n harde steller hebt, die raak je nooit meer kwijt, dat blijft door je hoofd spelen. Ik ben ook heel snel gestopt met die hond, omdat ik er niet meer ontspannen naast kon lopen, ik kon het gewoon niet meer relativeren."

H&S: Jij hebt ook Jack Russels, hoe is dat zo gekomen?

Marion: "Vijf jaar geleden hebben we onze eerste Jack Russell Terrier aangekocht. Wij wilden eigenlijk gewoon een hondje voor in huis en mijn vriend Leon wilde ook een hondje dat niet meer weg zou gaan. Daar komt nog eens bij dat hij eigenlijk helemaal niets heeft met Mechelaars. Dat praten over bloedlijnen en over de sport met alle bezoekers, dat is gewoon helemaal niet zijn ding. Nou, wij zijn dus op een gegeven moment gaan zoeken naar een ras wat bij ons past en uiteindelijk zijn we bij een laagbeen ruwharige Jack Russell uitgekomen. Wij wilden sowieso wel een teefje, een reutje bij al die Mechelaar teven, dat leek ons geen goed plan. In mijn achterhoofd had ik wel bedacht

dat als het een goed hondje zou zijn en ze qua exterieur goed in elkaar zou stecken, dat ik daar misschien nog wel eens een nestje mee zou willen doen, maar dat was zeker niet de opzet van de aanschaf. We hebben uiteraard wel direct gezocht naar een goede en gezonde bloedlijn én naar een hondje die pittig genoeg was om tussen onze Mechelse herders te leven. Dat is dus Maggie geworden, onze eerste Jack Russell Terrier. Ik ben in ieder geval helemaal ingepakt door de Jack Russels, ik wist niet dat ze zo leuk waren!"

H&S: Weer terug naar de Mechelse herder, waar moet een goede Mechelse herder, oftewel sporthond, bij jou aan voldoen?

Marion: "Ik vind het heel erg belangrijk dat de beet van nature goed is, de hond moet heel erg stabiel in de kop zijn en ik hou persoonlijk van een hond die hoog in drift staat, dat heeft toch wel mijn persoonlijke voorkeur."

H&S: Jij noemt deze eigenschappen als vereiste waar een sporthond in jouw ogen aan moet voldoen, verkoop jij dit soort honden dan ook particulier, oftewel als huishond?

Marion: "Jazeker wel. Mijn honden zijn heel helder in de kop en hebben geen rare neurotische tikken of iets dergelijks. Kijk, het sporten moet aangeleerd worden en dat geldt ook voor het bijten. Als deze zaken niet worden aangeleerd of aangewakkerd, dan zullen ze ook niet in de hoogste versnelling schieten, als je begrijpt wat ik bedoel. Mijn honden zijn over het algemeen hele gemakkelijke huishonden, maar als ze in drift komen op een oefenterrein, dan zie of krijg je hele andere honden. Als hier mensen komen die een huishond willen kopen dan geef ik gedegen informatie over het feit dat ze echt wel intensief aan de slag moeten met de hond en dat geldt zeker ook voor de opvoeding. Dat geldt voor een Jack Russell en eigenlijk voor iedere andere hond, maar zeker voor een Mechelse herder, want die moet gewoon lichamelijk en geestelijk zijn energie kwijt kunnen anders escaleert dat in allerlei ongewenst gedrag. Kijk, als hier mensen komen die niet zo ervaren zijn met honden, maar dan wel gelijk de meest ontvlambare pup uit het nest willen

hebben, dan bemiddel ik daar wel in en daar staan de meeste potentiële pupkopers ook absoluut voor open. Ik heb het nog nooit gehad, maar mocht zo iemand zijn zin toch willen doorzetten, dan gaat er gewoon helemaal geen pup mee naar huis, zo simpel is dat! Je kunt je natuurlijk ook een keer vergissen. Bijvoorbeeld dat je denkt dat bepaalde mensen misschien helemaal geen Mechelaar zouden moeten kopen en dan gaat het hartstikke goed en bij andere mensen waarvan je denkt dat die het prima gaan doen, gaat het dan misschien wel helemaal fout. Maar dat gebeurt gelukkig bijna nooit, ik vaar best wel veel op mijn gevoel en dat wil nog wel eens helpen.

Ik kreeg gisteren toevallig nog een foto van mensen die een Mechelaar van een maand of 8 van mij hebben, die hond was 10 minuten alleen thuis geweest en had toen het hele bankstel opgegeten...Kijk, dat soort dingen kunnen gebeuren, maar mijn honden zijn over het algemeen heel erg sociaal en zeker geen vervelende of onbetrouwbare honden."

H&S: Het gebeurt natuurlijk wel eens dat mensen een hond om wat voor reden dan ook niet kunnen houden, hoe ga jij daar mee om?

Marion: "Ik zet mij er 150% voor in om voor zo'n hond een nieuwe plek te vinden en dat lukt over het algemeen ook wel. Maar ik kan mij wel boos maken als ik op Facebook opmerkingen lees als 'nou, dan breng je hem toch gewoon terug naar de fokker'. Zo werkt dat natuurlijk niet. Het is een levend wezen, het is een hond, het is toch geen telefoon dat je even omruilt of even terugbrengt naar de winkel. Ik heb ook niet zo'n hele grote kennel, oftewel heel veel ruimte en zo'n hond moet dan ook maar net in mijn roedel passen, dat is toch vaak een probleem.

Dat wil niet zeggen dat ik die mensen niet wil of zal helpen. En meestal lukt dat ook wel, over het algemeen heeft zo'n hond alweer binnen 2 weken een passend, nieuw adres. Maar dat sommige mensen er maar vanuit gaan dat je zo'n hondje à la minute en het liefst gisteren nog, terug kunt brengen naar de fokker, dat is natuurlijk onzin."

H&S: Het is schrikbarend om te zien op bijvoorbeeld Facebook, hoeveel Mechelse herders er worden afgestaan en/of moeten worden herplaatst en dan vaak honden van een maand of 7 á 8, waar gaat het hier fout?

Marion: "Tja, waar gaat het hier fout... Ik denk dat veel mensen een Mechelse herder kopen als impuls aankoop, want ze zijn als kleine puppies natuurlijk om op te vreten. Je ziet dat vooral in het voorjaar, dan zijn de puppen niet aan

te slepen, dan wil iedereen een Meche-laartje, want dat vinden ze allemaal zo schattig en zo leuk. En ook die puppie-tijd, helemaal geweldig vinden ze dat! Maar dan wordt zo'n hond een maand of 6 / 7 en dan is het vaak ineens helemaal niet leuk meer voor mensen als ze er niet mee sporten of verder iets mee doen. Ik denk zelf dat het ook met een stukje voorlichting te maken heeft wat het inhoudt om een dergelijke hond te hebben. Hier ligt mijns inziens ook een

taak en een stukje verantwoordelijkheid voor de fokker van Mechelse herders, zeker als de potentiële pupkopers niet bekend zijn, of helemaal niet uit de sport komen.

Ik heb bijvoorbeeld aankomende week weer een aantal afspraken in de agenda staan met mensen die ik niet ken, die niet uit de sport komen. Die mensen willen wel graag een pup, maar die komen hier eerst op gesprek, dan kijk ik eerst eens wat voor mensen het zijn en dan leg ik ze heel goed uit wat het is om een Mechelse herder te hebben en op te voeren. Ik wil die mensen zoveel mogelijk informatie meegeven en zelf ook een inschatting maken of het gevoel goed zit. Ik ben echt een gevoelsmens, ook in de sport, ik ben niet zo'n denker, ik ben meer een doener."

H&S: Even terug naar de fokkerij. Je hoort mensen vaak zeggen dat ze een nakomeling hebben van die en die reu, over de teef hoor je bijna nooit iets, hoe sta jij daar in?

Marion: "Ja, dat klopt, dat hoor ik ook vaak, maar voor mij is de teef de belangrijkste factor. Kijk, genetisch gezien geven reu en teef gelijkwaardig door, maar de puppen krijgen de eerste weken van hun leven wel de opvoeding mee van de moeder. Het is natuurlijk altijd maar afwachten hoe sterk de reu en de teef hun eigenschappen doorgeven. Ik denk dat ik mij best wel onderscheid ten opzichte van andere fokkers en africhters, omdat ik werk met de teven waarmee ik fok, ik ken hun minpunten en hun pluspunten, dus ik weet wat voor een reu ik moet zoeken om bepaalde punten te versterken of af te zwakken. Daarom vind ik het persoonlijk heel erg belangrijk dat je een teef goed kent voordat je ermee gaat fokken. Een fokteef waarmee nooit wat wordt gedaan, heeft voor mij weinig waarde.

Wat hou je over als je een teef hebt afgericht en er verschillende wedstrijden en keuringen mee hebt gedraaid? Dan leer je je teven eigenlijk pas goed inschatten. Het is niet zo dat ik wacht met een nest totdat de teef het PH-1 certificaat heeft, want dan zijn ze vaak al een jaar of vier of nog ouder en dat vind ik te oud voor een eerste nestje.

In Eindhoven tijdens het NK 2018

“...die hond was 10 minuten alleen geweest en had het hele bankstel opgegeten.”

Ik heb ook teven uitgezet bij andere mensen, maar dan is een van mijn eisen wel, dat ermee gewerkt wordt zodat ik de kwaliteiten van de hond kan zien als deze afgericht is, of als ze ermee in training zijn. En of ze dan IPO trainen of reddingshondenwerk, dat maakt me dan niet uit, maar ik wil wel de kwaliteiten van de hond zien.

Dat geldt overigens ook voor de reuën die ik wil gebruiken, ik ga iedere reu persoonlijk bekijken en dat hoeft helemaal niet tijdens een wedstrijd te zijn, dat mag ook bij een training zijn, maar ik wil gewoon het totaalbeeld van de hond zien en dat is bij mij ook vaak weer een gevoelskwestie en dat gaat tot nu toe eigenlijk heel erg goed.

Dat heb ik ook in de sport, je hebt mensen die alles uitwerken, opschrijven of overdenken voor een training, maar het loopt bij een training toch vaak weer anders en dan moet je ook improviseren en op je gevoel werken. Dat maakt het voor mij ook moeilijk om andere mensen te kunnen helpen, ik moet zo'n hond zelf in handen hebben en kunnen voelen, om te zien wat de beste aanpak zou kunnen zijn om een probleem aan te pakken."

H&S: Zijn er collega fokkers waar jij mensen naar door zou verwijzen als je zelf geen pups hebt of verwacht, of waar je veel bewondering voor hebt?

Marion: "Ja, dat is o.a. kennel Perle de Tourbière van Jan Tinnemans, dat is een van de oudste kennels in Nederland en een trendsetter op het gebied van fokken met stamboom Mechelse herders uit werklijnen. Dan had je nog van Fort Oranje van Helma en Dave van Belzen, die fokten ook wel het type hond dat ik graag zag. Dan heb je nog Valesca's Home van Mike Deijkers en Ragna Walravens en Arrack's Home van Marc en Sandra Peeters. En dan natuurlijk in België Van de Berlex-Hoeve van Bert en Nicole Aerts en kennel de Sol Casa van Pascale Ruperti."

H&S: Zijn er nog dingen die jij zelf nog kwijt wil in dit interview?

Marion: "Ik zou nog wel kwijt willen dat ik niet alleen fokker ben, maar ook nog africhter en ik sport zoals eerder gezegd met al de teven waar ik mee fok, dus de

lat ligt bij mij heel erg hoog. Een goede sporthond is niet altijd een goede moederhond en niet iedere goede moederhond is altijd een goede sporthond, dat maakt het voor mij best lastig omdat ze het bij mij allebei moeten zijn. Nu zit ik ook weer een beetje te kijken. Ik ga meedoen aan de dameswedstrijd in Esch met Nyka, daar heb ik speciaal voor deze wedstrijd de draad weer mee opgepakt, maar ze kan ook ieder moment loops worden en dat maakt het best wel een beetje spannend en dan zit je toch een beetje in een spagaat, van hoe gaat het nou lopen en wat ga ik nou doen...?"

Als fokker probeer ik een hond te fokken naar de doelstelling zoals ik een hond graag zie en ik probeer die doelstelling ook aan potentiële pupkopers over te brengen. Kijk, zo'n pup moet natuurlijk ook aan hun eisen en doelstelling voldoen, dus dan is eerlijkheid voorlichting van mijn kant uit heel erg belangrijk in mijn ogen, want eerlijkheid duurt het langst, dat is gewoon zo. Als ik als fokker naar alle eer en geweten fok, zoals je dat behoort te doen en er gaat eens een keer iets verkeerd, bijvoorbeeld een schoonheidsfoutje of zo, dan kun je mensen wel recht in de ogen aankijken en dat vind ik echt heel erg belangrijk. Ik kan er dan best wel boos en teleurgesteld om zijn als ik zie hoe bepaalde mensen reageren op bijvoorbeeld Facebook, als er eens iets mis gaat bij een fokker. Ik heb het zelf ook een keer gehad. Een mevrouw wilde haar hond à la minute bij mij terug komen brengen, want ze wilde die hond niet meer omdat de hond een schoonheidsfoutje had. Dat ging op dat moment gewoon even niet, want ik had een nest met puppen liggen, en daar was ze heel erg boos over. Dat heeft

ze direct maar even op social media gezet en ze is zelfs met de hond naar een andere fokker gegaan. Ik ben niet zozeer boos op die mevrouw, maar wel heel erg gekwetst. Ik heb zo mijn best gedaan om haar de pup te geven die zij graag wilde, ze is hier iedere week komen kijken naar de pup, ik ben haar op alle fronten tegemoet gekomen, heb zoveel tijd besteed aan haar en de pup en dan voelt dat zo onrechtvaardig.

Ik denk dat heel veel mensen zich niet realiseren wat een fokker soms doormaakt, het is echt niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Kijk, ik fok echt niet voor het geld, maar ik verdien ook wel wat aan mijn puppen en dat mag ook, vind ik. Je doet er heel veel voor, je laat er heel veel voor en als alles dan goed gaat dan mag je er best wat aan verdienen, maar je zal er nooit rijk van worden hoor. Maar vergis je niet, er zijn ook nestjes waar dik geld bij moet. Maar als het geld de boventoon gaat voeren en je een pup niet meer als een levend wezen ziet, dan ben je in mijn ogen helemaal verkeerd bezig. Ik ben zelf altijd heel erg trots op mijn puppen en ik zou willen dat ik overal kon gaan kijken hoe het met mijn fokproducten gaat, maar omdat ik zelf sport en fok komt dat er gewoon niet van, puur door tijdgebrek."

H&S: De social media van tegenwoordig is op sommige fronten natuurlijk erg handig, maar ik kan me ook voorstellen dat het als fokker ook heel erg tegen je kan werken?

Marion: "Ja, dat klopt. Ik gebruik social media uitsluitend en alleen voor hond gerelateerde zaken, persoonlijke en privédingen van mij zul je niet snel tegenkomen op de social media. En ik blijf erbij dat als je als fokker naar

*Oefenen op haar huidige club,
de Trouwe Herder in Bladel*

eer en geweten handelt en mensen vinden dan toch dat ze negatief over je moeten praten op social media, dat je dat niet zou moeten kwetsen. Mensen die mij kennen, mensen die mijn honden kennen, weten dat ik niet zo ben en mensen die dit soort dingen klakkeloos aannemen die moeten dat maar zelf weten, daar kan ik niets aan doen."

H&S: Tot slot, nog dingen die we zijn vergeten?

Marion: "Ik ben een vrouw in de KNPV hondensport en je ziet tegenwoordig

natuurlijk veel meer vrouwen binnen de KNPV. Ik wil graag van deze gelegenheid gebruikmaken om te zeggen dat ik enorm veel waardering heb voor alle mensen die mij hebben geholpen om te komen waar ik nu sta en dat geldt zeker voor de helpers.

Je hoort vaak zeggen dat een vrouw net zo goed met een hond overweg kan als een man en daar ben ik het voor 100% mee eens, maar het zware pakwerk, dat is toch wel echt mannenwerk. Natuurlijk zijn er vrouwen die ook het pak wel

eens aan trekken en dat is goed, maar ik blijf erbij dat wij vrouwen gewoon de kracht en de power niet hebben om dat zware KNPV pakwerk te doen, dat is voor een vrouw gewoon onmogelijk. Het is in mijn ogen dan ook ontzettend belangrijk dat wij als vrouwen, het werk van deze helpers enorm weten te waarderen en respecteren, dat verdienen ze gewoon en wel voor 150%."

Foto's : archief, Piet Penninga en Peter Gubbels